

OD ISTE AUTORKE

ZABRANJENA STRAST

PENELOPI VORD

**KAO PAS
I MAČKA**

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Penelope Ward

ROOMHATE

Copyright © 2016 by Penelope Ward

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KAO PAS I MAČKA

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Kad sam izašla iz advokatove kancelarije, toliko sam bila ošamućena da me umalo nije udario automobil. Sve ove godine silno sam se trudila da ne razmišljam o njemu. A sad ne mogu da mislim ni o čemu drugom.

Džastin.

O bože.

Džastin.

Uspomene na njega navrle su mi u glavu: njegova tamnoplava kosa, njegov smeh, zvuk njegove gitare, velika tuga i razočaranje u njegovim lepim očima kad sam ga poslednji put videla, pre devet godina.

Nije trebalo da se ikad više sretnem s njim, a kamoli da delimo kuću. Život sa Džastinom Benksom ne dolazi u obzir, čak ni samo preko leta. Pa, pre će biti da nema nikakve šanse da Džastin Benks pristane da deli kuću *sa mnom*. Ali svidelo se to nama ili ne, kuća na plaži u Njuportu sad je naša. Nije moja. Nije njegova. *Naša* je. Pola-pola.

Gde li je nani pamet bila, dođavola?

Oduvek sam znala da joj je Džastin veoma drag, ali nikad ne bih pretpostavila da će biti toliko velikodušna. On čak i nije u srodstvu s nama, ali ga je doživljavala kao unuka.

Izvadila sam telefon i pozvala Trejsi. Kad se javila, duboko sam uzdahnula od olakšanja.

„Gde si?“, pitala sam.

„Na Ist Sajdu. Zašto?“

„Možemo li da se nađemo? Zaista moram da razgovoram s nekim.“

„Jesi li dobro?“

Um mi se načas ispraznio pa se ponovo polako ispunio nepovezanim mislima o Džastinu. Grudi su mi se stegle. On me mrzi. Toliko dugo sam ga izbegavala, ali sad ću zaista morati da se suočim s njim.

Trejsin glas prenuo me je iz misli. „Amelija, jesi li tu?“

„Jesam. Sve je u redu. Ovaj... gde si beše rekla da se nalaziš?“

„Hajde da se nađemo u onom istočnjačkom restoranu u Tajer stritu. Rano ćemo ručati i razgovarati o tome što se dešava.“

„Važi. Vidimo se za deset minuta.“

Trejsi je prilično nova prijateljica te ne zna mnogo o mom detinjstvu i pubertetskim godinama. Zajedno predajemo u lokalnoj školi u Providensu. Uzela sam slobodan dan kako bih otišla kod bakinog advokata.

Istočnjački restoran brze hrane mirisao je na kumin i osušenu nanu. Trejsi je mahнула iz separea u uglu. Ispred nje se već nalazila kartonska posuda puna pirinča i pilećih kebaba prelivenih pastom od susama.

„Zar ti nećeš ništa da jedeš?“, pitala je punih usta. Kap umaka od jogurta stajala joj je u uglu usana.

„Neću, nisam gladna. Možda ću uzeti nešto kad budem pošla. Samo mi je potreban razgovor.“

„Šta se dešava, dođavola?“

Grlo mi se osušilo. „U stvari, prvo moram da popijem nešto. Sačekaj.“ Činilo mi se da se prostorija ljulja dok sam išla prema frižideru.

Pošto sam kupila bocu vode, sela sam i duboko uzdahnula. „Advokat mi je rekao prilično ludu vest.“

„Kaži...“

„Dobro, znaš da sam otišla kod njega jer mi je baka umrla pre mesec dana...“

„Znam.“

„Pa, otišla sam kod advokata kako bismo razgovarali o njenoj ostavini. Ispostavilo se da mi je zaveštala sav nakit... i polovinu letnjikovca na ostrvu Akvinek.“

„Molim? Onu prelepu kuću s fotografije koju držiš na radnom stolu?“

„Da, baš tu. Kad sam bila mlađa, provodili smo veći deo leta tamo, ali ju je poslednjih nekoliko godina izdavala. Ta nekretnina je pokolenjima u njenoj porodici. Stara je, ali veoma lepa i ima pogled na more.“

„Amelija, to je sjajno. Zašto izgledaš tako uzrujano?“

„Pa... drugu polovinu je ostavila tipu po imenu Džastin Benks.“

„Ko je to?“

Jedini muškarac koga sam volela.

„Jedan dečak s kojim sam odrasla. Nana ga je čuvala dok su njegovi roditelji bili na poslu. Džastinova kuća je bila s jedne strane, moja s druge, a nanina u sredini.“

„Dakle, on ti je kao brat?“

Kamo sreće.

„Godinama smo bili veoma bliski.“

„Po tvom izrazu bih rekla da se nešto promenilo.“

„U pravu si.“

„Šta se desilo?“

Nisam mogla da ispričam sve odjednom. Danas sam već morala da svarim previše toga. Podeliću skraćenu verziju s njom.

„Ukratko, saznala sam da je krio nešto od mene. I odlepila sam. Radije ne bih o tome. Recimo samo da sam tad imala petnaest godina i da mi je bilo zaista teško da izađem na kraj s hormonima i nevoljama s majkom. Nesmotreno sam odlučila da odem i živim s ocem.“ Potisnula sam bol i dodala: „Ostavila sam sve za sobom u Providensu i preselila se u Nju Hempšir.“

Srećom, Trejsi nije pokušala da izvuče tajnu. Nisam mogla da razgovaram o tome. Mnogo mi je važnije da mi pomogne da osmislim sledeći korak nego da otvaram stare rane.

„Dakle, pobešla si od svega umesto da se suočiš s tim?“

„Da. Pobešla sam od svojih nevolja... i od Džastina.“

„I otada nisi razgovarala s njim?“

„Posle mog odlaska nekoliko meseci nismo imali nika-
kve veze jedno s drugim. Mnogo me je grizla savest zbog tog postupka. Na kraju sam pokušala da se vidim s njim i izvinim, ali tad je bilo prekasno. Nije želeo da me vidi ni da razgovara sa mnom. Ne mogu reći da sam ga krivila. On je nastavio da živi, našao novo društvo i posle srednje škole se preselio u Njujork. Potpuno smo izgubili kontakt, ali izgleda da je ostao u vezi s nanom. Ona mu je bila kao druga majka.“

„Znaš li šta je bilo s njim?“

„Nisam se raspitivala. Previše sam se plašila da saznam.“

„Pa, sad moramo da se pobrinemo za to.“ Spustila je viljušku pa izvadila telefon iz torbe.

„Au... šta radiš?“

„Znaš da sam samu sebe proglasila profesionalnom progoniteljkom?“ Trejsi se osmehnula. „Potražiću ga na *Fejsbuku*. Džastin Benks... tako se zove? I živi u Njujorku?“

Pokrila sam oči. „Ne mogu da gledam. Ne mogu da gledam. Ionako sigurno ima na stotine tipova koji se zovu Džastin Benks. Verovatno ga nećeš naći.“

„Kako izgleda?“

„Kad sam ga poslednji put videla, imao je šesnaest godina, pa sam sigurna da ne izgleda isto. Imao je tamnoplavu kosu.“

Bio je veoma sladak. I dalje vidim njegovo lice kao da je bilo juče. Nikad ga neću zaboraviti.

Trejsi je čitala podatke o raznim mladićima po imenu Džastin Benks koje je *Fejsbuk* izbacio. Nisam reagovala sve dok nije rekla: „Džastin Benks, Njujork, muzičar u *Akustična gitara u pravi čas*.“

Srce mi je potonulo. Iznenadila sam se što su suze pokušale da se probiju. Uznemirila su me osećanja koja su tako brzo izbila na površinu. Kao da se vratio iz mrtvih. „Šta si rekla? Gde radi?“

„*Akustična gitara u pravi čas*. Je li to on?“

Glas me je izdao te sam ćutke razmislila o tom imenu; koristio ga je čak i kad je kao klinac svirao gitaru na uličnom uglu.

U pravi čas.

„To je on“, priznala sam napokon.

„O bože, Amelija.“

Srce mi je brže zakucalo. „Molim?“

„Ovaj tip je...“

„Šta? Kaži mi“, samo što nisam povikala pa iskapila ostatak vode.

„On je... prelep. Prokleta prelep.“

Pokrila sam lice. „Gospode. Nemoj mi to govoriti, molim te.“

„Pogledaj.“

„Ne mogu.“

Pre nego što sam stigla da ponovo odbijem, Trejsi mi je gurnula telefon ispred nosa. Uzela sam ga drhtavim rukama.

Blagi bože.

Zašto li sam uopšte pogledala?

Po onome što se može videti na fotografiji, jeste lep – baš kao što ga se sećam, ali istovremeno sasvim drugačiji. Odrastao je. Nosio je sivu pletenu kapu i imao jednodnevnu bračnicu koju nije uspevao da pusti kad sam ga poznavala. Na profilnoj fotografiji se naginjao prema gitari i izgledao kao da će zapevati pred mikrofonom. Izraz mu je bio vatren i od toga su me prošli žmarci. Kliknula sam na ostale fotografije, ali nisu htele da se otvore zato što mu je profil zaključan.

Trejsi je pružila ruku prema telefonu. „On je muzičar?“

„Izgleda da jeste“, odgovorila sam pružajući joj mobilni.

Nekad mi je pisao pesme.

„Hoćeš li stupiti u vezu s njim?“

„Neću.“

„Zašto?“

„Mislim da ne znam šta bih mu rekla. Desiće se šta već treba da se dogodi. Na kraju ću morati da razgovaram s njim. Samo neću da načinim prvi korak.“

„Kako uopšte izgleda taj dogovor u vezi s kućom?“

„Pa, advokat mi je dao privezak s ključevima i rekao da je poslao jedan Džastinu. U vlasničkom listu će stajati i njegovo i moje ime. Nana je ostavila i nešto novca za kućne popravke i održavanje van sezone. Nagađam da je i on dobio iste podatke.“

„Ne želiš da prodaš kuću, je li tako?“

„Nema šanse. Previše je uspomena vezano za nju i mnogo je značila nani. Otići ću tamo na leto, pa je možda kasnije izdati ako se on slaže.“

„Dakle, nemaš pojma kako će on koristiti svoju polovinu? Samo ćeš otići tamo za nekoliko nedelja. Ako je on tamo – tamo je; ako nije – onda nije.“

„Tako nekako.“

„Oho, to će biti zanimljivo.“

Četrnaest godina ranije

Dečak koga je nana počela da čuva ovog leta sedeo je ispred njene kuće. Nema šanse da dozvolim da me vidi ovakvu. Virila sam kroz zavese svoje sobe jer sam želela da ga gledam i ostanem neprimećena.

Ne znam mnogo o njemu. Zove se Džastin. Kao i ja, ima deset godina, možda i jedanaest. Upravo se preselio iz Sin-sinatija na Roud Ajlend. Njegovi roditelji su bogati; moraju biti da bi priuštili veliku viktorijansku kuću pored nanine. Oboje rade u centru Providensa i plaćaju nani da čuva Džastina posle škole.

Konačno sam videla kako izgleda. Ima neurednu tamnoplavu kosu i očigledno uči da svira gitaru. Mora da sam ceo sat stajala na prozoru i gledala kako prebira po žicama.

Iz vedra neba sam kinula. Brzo je podigao glavu prema prozoru. Pogledi su nam se načas sreli, a onda sam čučnula. Srce mi je ubrzalo zato što je saznao da sam ga gledala.

„Hej, gde si nestala?“ čula sam njegov glas.

Ćutala sam i dalje čučéći.

„Amelija... Znam da si tamo.“

Zna kako se zovem?

„Zašto se kriješ od mene?“

Polako sam ustala leđima okrenuta prozoru, pa konačno odgovorila: „Imam lenjo oko.“

„Lenjo oko? Je li to kao oko koje šara?“

„Šta je oko koje šara?“

„Ne znam. Moja mama stalno govori tati da šara očima.“

„Lenjo oko znači da sam zrikava.“

„Misliš jedno oko ti gleda na jednu stranu, a drugo na drugu?“ Nasmejao se. „Nema šanse. To je baš super. Daj da vidim!“

„Misliš da je super imati jednu očnu jabučicu koja gleda u nos?“

„Da. Voleo bih da to imam! Gledaš ljude, a oni i ne znaju da buljiš u njih.“

Nasmejao me je.

„Pa, moje nije toliko loše... još.“

„Hajde, okreni se. Hoću da vidim.“

„Neću.“

„Molim te.“

Ne znajući šta me je spopalo, odlučila sam da mu dozvolim da me vidi. Neću to moći zauvek da izbegavam.

Kad sam se okrenula, trgao se. „Šta ti se desilo s drugim okom?“

„Tu je.“ Pokazala sam na desno oko. „Samo imam povez preko njega.“

„Zašto je iste boje kao tvoja koža? Odavde izgleda kao da nemaš oko. Načas sam se usrao od straha.“

„Ispod poveza je. Doktor za oči me tera da ga nosim četiri dana nedeljno. Danas je prvi dan. Je l' ti sad jasno zašto nisam htela da me vidiš?“

„Nemaš čega da se stidiš. Samo sam se trgao jer nisam znao šta se dešava. I, tvoje zrikavo oko je ispod toga? Hoću da ga vidim.“

„Ne, zdravo oko je ispod poveza. Doktor kaže da će lenjo s vremenom ojačati ako pokrивam ono koje je zdravo.“

„O... kapiram. I, hoćeš li sad da izađeš pošto više ne moraš da se kriješ od mene?“

„Neću. Ne želim da me iko vidi.“

„Šta ćeš da radiš kad sutra budeš morala u školu?“

„Ne znam.“

„I skrivaćeš se unutra po ceo dan?“

„Zasad hoću.“

Džastin nije odgovorio ništa. Samo je spustio gitaru, ustao i otrčao u svoju kuću.

Možda sam ga ipak uplašila.

Pet minuta kasnije, ponovo je dotrčao do istog mesta ispred nanine kuće. Kad sam pogledala kroz prozor, nisam mogla da verujem svojim očima. (Pa, oku.) Džastin je pokrio desno oko ogromnim crnim povezom. Izgledao je kao gusar. Seo je, podigao gitaru i počeo da prebira po žicama. Iznenadila sam se kad je zapevao. Bila je to melodija pesme Brown Eyed Girl, ali promenio je stihove u Jednooka devojka. Tad sam shvatila da je Džastin Benks lud koliko i sladak.

Kad je završio pesmu, izvadio je crni flomaster iz džepa.

„Obojiću i tvoje. Hoćeš li sad napolje?“

Srce mi je oblila milina. Kad bolje razmislim, čini mi se da je Džastin Benks verovatno tad postao moj najbolji drug. Tad me je i prvi put oslovio po nadimku koji će me pratiti kroz tinejdžerske godine: Povezica.

DRUGO POGLAVLJE

Svakako je bilo zatišje pred buru. Samo što to još nisam znala.

Zatekla sam kuću u dobrom stanju pošto je komšinica Šeri, nanina dobra prijateljica, brinula o njoj. Posle dve nedelje u bakinom letnjikovcu – svom letnjikovcu – molila sam se da mir i tišina potraju. Ni glasa od Džastina. Ni glasa od bilo koga. Bila sam sama sa svojim knjigama i uživala u spokojnom početku leta na slanom morskom vazduhu na ostrvu.

Nikad u životu nisam bila toliko zahvalna na miru. Samo mesec dana ranije činilo mi se da mi se čitav svet srušio. Ne samo da je nana umrla već sam otkrila da me je Adam, mladić s kojim sam se zabavljala dve godine, varao. Te noći je posle seksa otišao u kupatilo da baci kondom i istušira se. Ostavio je telefon na noćnom stočiću i tad sam videla sve poruke koje je razmenio s nekom kućkom po imenu Ešlin. Uglavnom je nosio telefon svugde sa sobom, čak i u kupatilo, ali te noći ga je zaboravio. Kasnije sam je potražila na *Fejsbuku* i videla da se Adam nalazi na polovini fotografija koje je objavila. Već šest meseci mi se činilo da je čudan. To je bila konačna

potvrda. Pre nego što sam prešla u letnjikovac, saznala sam da se Adam preselio u Boston kako bi živeo s njom.

Tako da je ovo vreme velikih promena za mene. S dvadeset četiri godine ponovo sam sama i počinjem život iznova u Njuportu preko leta. Kao nastavnica imam celo leto slobodno. Nadala sam se da ću naći privremeni posao, ali ipak sam htela samo da se odmaram nekoliko nedelja.

Dan mi je počinjao kafom na terasi koja gleda na Istonovu plažu. Slušala sam kričanje galebova, gledala novosti na *Fejsbuku*, čitala magazin *In stajl* ili samo meditirala. Zatim sam se izležavala do mile volje u kadi na spratu pa se obukla i počela dan, što znači da sam se sklupčala na kauču s knjigom.

Sredinom poslepodneva bih spremila ručak i jela gore na terasi. Pre nego što padne mrak, odvezla bih se do Temz strita u Njuportu i razgledala predmete od duvanog stakla, drangulije i slike morskih pejzaža. Potom bih svratila na sladoled ili kafu.

Dan se uglavnom završavao šetnjom do luke kako bih kupila svežeg jastoga ili školjke. Odnela bih ih kući u kesi i kuvala u velikoj šerpi u dvorištu. Zatim sam večerala uz bocu ohlađenog belog vina dok sam gledala zalazak sunca nad Atlantskim okeanom.

To je život.

To sam ponavljala svakog dana dve nedelje, sve do grubog otrežnjenja.

Jedne večeri sam se vratila s kesom rakova i primetila da su ulazna vrata širom otvorena. Jesam li zaboravila da ih zaključam? Je li ih vetar otvorio?

Srce mi je ubrzalo kad sam u kuhinji zatekla visoku dugonogu devojkicu kratke platinastoplave kose. Izgledala je kao mlada Mia Farou i stavljala je namirnice u kredence.

Nakašljala sam se. „Zdravo.“

Okrenula se, stavivši dlan na grudi. „O bože, baš si me uplašila.“ Potom se osmehnula i prišla, pruživši mi ruku. „Ja sam Džejd.“

S lepim crtama lica, visokim jagodicama i nežnom građom, Džejd je izgledala kao manekenka. Ja sam sušta suprotnost, s dugom tamnom kosom i oblinama.

„Ja sam Amelija. Ko si ti?“

„Džastinova devojka.“

Stomak mi se uvezao. „O... shvatam. Gde je on?“

„Otišao je u nabavku.“

„Kad ste stigli?“

„Pre sat vremena.“

„I koliko ostajete?“

„Nismo sigurni. Videćemo šta nam leto nosi. Nijedno od nas nije očekivalo ovako nešto... znaš, kuću.“

„Da... znam.“ Spustila sam pogled na njene nožne prste s francuskim pedikirom koji su virili iz sandala s visokim potpeticama. „Radiš li?“

„Ja sam glumica... na Brodveju. Pa, *ne* trenutno. Sad tražim posao i verovatno ću morati da putujem u Njujork na audicije. Šta ti radiš?“

„Predajem u školi, tako da sam na letnjem raspustu.“

„O, to je baš lepo.“

„Jeste. Zabavno je. Šta Džastin radi?“

„Trenutno radi od kuće. Prodaje softver i može da radi bilo gde. I svira. Znaš da je muzičar, zar ne?“

„U stvari, ne znam gotovo ništa o njemu.“

„Šta se uopšte desilo među vama? Ako ti ne smeta što pitam...“

„Nije ti rekao ništa o meni?“

„Samo da ste odrasli zajedno i da si unuka gospođe H. Iskreno, nije te nikad pomenuo dok nije stiglo pismo onog advokata.“

To me je rastužilo iako sam tako nešto i očekivala. „Ne čudi me.“

„Zašto to kažeš?“

„Duga priča.“

„Jeste li se zabavljali?“

„Nismo. Ništa slično. Samo smo bili dobri prijatelji, ali smo prekinuli odnose kad sam se preselila.“

„Shvatam. Ovo je malo čudno, zar ne? Mislim na to što je iz vedra neba nasledio kuću.“

„Pa, moja baka je bila veoma velikodušna i mnogo je volela Džastina. Nije imala dece osim moje majke, a nana je volela Džastina kao sina...“

„Tvoja baka je ostavila kuću vama dvoma umesto svojoj ćerki?“

„Mama i nana su se posvađale pre nekoliko godina. Srećom, pomirile su se pre nego što je nana umrla, ali nikad nije bilo isto kao ranije.“

„Žao mi je zbog toga.“

„Hvala.“

Džejd je raširila ruke i privukla me u zagrljaj. „Pa, zaista se nadam da ćemo se sprijateljiti. Volela bih da imam drugaricu s kojom ću ići u kupovinu i razgledati ostrvo.“

„Da, to bi bilo lepo.“

„Nadam se da ćeš večerati s nama.“

Nisam bila spremna da se suočim s njim. Morala sam da smislim neki izgovor i odem.

„Večeras verovatno neću moći. Trebalo bi da odem...“

„To ti dobro polazi za rukom, zar ne?“ prekinuo me je nepoznat dubok glas.

„Molim?“ Nervozno sam progutala knedlu, odbijajući da se okrenem i pogledam ga.

„Odlasci“, rekao je glasnije. „To ti dobro polazi za rukom.“

Disanje mi je postalo isprekidano. A kad sam se okrenula, srce samo što mi nije stalo.

Jebote.